

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy przewóz towarów) (zwanej dalej „decyzją”) w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim stwierdza ona, że art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG mają zastosowanie usług przewozu towarów w ramach połączeń przychodzących na trasach EOG – państwa trzecie, oraz obniżenie grzywny nałożonej na stronę wnoszącą odwołanie do kwoty 26 775 000 EUR lub innej kwoty, którą Trybunał uzna za stosowną;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je strona podnosi następujące zarzuty.

Sąd naruszył prawo, odmawiając ustosunkowania się do zarzutu podniesionego przez stronę wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji, że decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ zakazuje zachowania dotyczącego usług przewozu towarów w ramach połączeń przychodzących, które nie ograniczają konkurencji w obrębie EOG, i niesłusznie stosując w zamian jako podstawę pojęcie kwalifikowanych skutków z zakresu publicznego prawa międzynarodowego w celu ustalenia kompetencji Komisji na podstawie prawa UE; oraz

tytułem żądania ewentualnego, Sąd naruszył prawo stosując kryterium kwalifikowanych skutków, uznając, że Komisja posiadała kompetencję do stosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w odniesieniu do usług przewozu towarów w ramach połączeń przychodzących na trasach EOG – państwa trzecie.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 30 marca 2022 r. w sprawie T-343/17, Cathay Pacific Airways/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 czerwca 2022 r. przez Cathay Pacific Airways Ltd

(Sprawa C-382/22 P)

(2022/C 303/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cathay Pacific Airways Ltd (przedstawiciele: J. Flynn, Solicitor, M. Rees i E. Estellon, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie pozostałych żądań przedstawionych w zaskarżonym wyroku;
- uchylenie każdego z pozostałych stwierdzeń naruszenia przedstawionych w art. 1 ust. 1–4 decyzji Komisji C(2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa AT.39258 – Lotniczy przewóz towarów) (zwanej dalej „decyzją”) w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie;
- uchylenie pozostałej kwoty nałożonej na wnoszącego odwołanie w art. 3 decyzji grzywny lub

- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub obniżenie na podstawie art. 261 TFUE pozostałej kwoty nałożonej na wnoszącego odwołanie grzywny w ramach wykonywania przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania z uwagi na obiektywne uchybienia w uzasadnieniu i w argumentacji zaskarżonego wyroku oraz
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych przez wnoszącego odwołanie, w tym kosztami poniesionymi przez niego w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów.

W pierwszym zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd błędnie uznał kompetencję Unii w zakresie zachowań dotyczących lotów przychodzących, to znaczy usług lotniczego przewozu towarów z państw trzecich do EOG.

W drugim zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd błędnie zakwalifikował przedstawiony przez wnoszącego odwołanie argument dotyczący tak zwanego „przymusu państwowego” i nie zastosował go właściwie oraz nie uwzględnił w należyty sposób zasad kurtuazji międzynarodowej i nieingerencji w sprawy suwerennego państwa trzeciego.

W trzecim zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd nie rozpatrzył wszystkich przedstawionych przez wnoszącego odwołanie argumentów, gdy postanowił stwierdzić częściową nieważność decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona naruszeń ze względu na ich przedawnienie.

W czwartym zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd nie przedstawił odpowiedniego uzasadnienia wyciągniętego przez siebie wniosku, iż wnoszący odwołanie uczestniczył w rozpatrywanym jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz naruszył zasadę równego traktowania.

W piątym zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd przyjął błędne podejście co do dowodów, które nie dotyczą bezpośrednio naruszeń obecnie przypisywanych wnoszącemu odwołanie i nie posłużył się przekonującymi argumentami w odniesieniu do wszystkich dowodów w zakresie, w jakim orzekł on, że wnoszący odwołanie uczestniczył w jednolitym i ciągłym naruszeniu.

W szóstym zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż odmowa zapłaty prowizji przez wnoszącego odwołanie stanowiła naruszenie art. 101 TFUE lub wchodziła w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2022 r.– Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-384/22)

(2022/C 303/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Tricot i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii, nie przyjmując do dnia 6 lutego 2018 r. wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu pełnego zastosowania się do dyrektywy Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom⁽¹⁾, a w każdym wypadku nie zawiadamiając o tym Komisji, uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 106 tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.